

Aleksander Dymaczewski, Stephanie Jernigen

Mietlica, gm. Kruszwica, woj.
bydgoskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 180-181

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sily: szerokość wału u podstawy 4,80 m, wysokość od pierwotnego gruntu 0,90 m; wysokość wału ponad powierzchnią fosy 1,45 m, szerokość fosy 1,80-3 m i głębokości 2 m. W płaszczu wału znaleziono ceramikę z VIII-X wieku, polepę glinianą oraz kamienie. Fosa miała kształt nieckowaty, a wypełnisko jej składało się z trzech warstw. Wszystkie były bardzo miękkie. Warstwa I szarobrunatna, miąższości 80 cm, zawierała bardzo liczną ceramikę kultury pucharów lejkowatych i wczesnośredniowieczną oraz krzemienie. Warstwa II ciemnobrunatna miąższości 110 cm zawierała tylko ceramikę z VIII-X wieku oraz w spągu dwie wkładki przepalonego drewna. Warstwa III, miąższości 10 cm barwy rdzawobrunatnej była jałowa.

Ponadto w miejscu wjazdu, między cyplami wału, na głębokości bezwzględnej około 100 cm, odsłonięto polepę glinianą z węglami drzewnymi oraz okalającym ją z dwóch stron skupiskiem kamieni. Obiekt nie zawierał żadnych zabytków.

Wykop XI o wymiarach 8 x 3 m w obrębie zachodniego między-wała grodziska na czołowym skłonie cypla, dostarczył parę fragmentów ceramiki i krzemieni neolitycznych.

Materiały przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Chełmie.

MIETLICA, gm. Kruszwica
woj. bydgoskie
Stanowisko 1

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materiałnej
Zakład Archeologii Wiel-
kopolski
w Poznaniu

Badania prowadził doc. dr hab. Aleksander Dyma-
czewski i dr Stephanie Jernigen z Uniwersytetu
w Louisville Kentucky USA. Finansowano z kredy-
tów amerykańskich, z funduszu Marii Skłodowskiej-
Curie. Drugi sezon badań. Wczesnośredniowieczne
grodzisko pierścieniowate i osada otwarta z /VII/
VII-X w. /.

Eksploracją objęto wschodnią część grodziska i wschodnią partię
wału. Przeprowadzono też badania na osadzie otwartej Złotowo 5, poło-
żonej na północ od grodziska.

Na grodzisku uchwycono obraz rozplanowania zabudowy wzdłuż
wału wschodniego. Wyeksplorowano 7 ziemianek zagłębionych w glinie
do 1,60 m wraz z pozostałościami zadaszenia. Do jednej z ziemianek,
składającej się z dwóch pomieszczeń, prowadziły stopnie wycięte w glinie.
Ziemianki datowane są na podstawie ceramiki na fazę B oraz głównie na

fazę C i D. Oprócz ceramiki znaleziono kości zwierząt w tym kompletne szkielety, zabytki z rogu i kości, nieliczne żelazne, fragmenty szkła oraz przęsliki. W obrębie wału uchwycono pozostałości drewnianych konstrukcji przekładkowych. Stwierdzono, że wał wzniesiono około połowy wieku IX na miejscu osady otwartej, z fazy B. Funkcjonował do X/XI wieku. Na osadzie Złotowo 5 uchwycono pozostałości domostwa oraz 18 jam w tym jedną z ceramiką z fazy B i 17 z ceramiką z fazy D i C. Ponadto przęslik gliniany i paciorek odcinkowy. Ogółem stwierdzono, że początki badanego kompleksu osadniczego przypadają na VII/VIII wiek. Jego najintensywniejszy rozwój przypada na połowę IX i koniec X wieku. Osadnictwo zanika tu stopniowo w ciągu XI wieku.

MOGILNO
woj. bydgoskie

Uniwersytet im. Mikołaja
Kopernika
Instytut Archeologii
i Etnografii
w Toruniu

Pracami terenowymi kierowała dr Jadwiga Chudziakowa /autorka sprawozdania/. Finansowane z kredytów problemu M III-5. Dziewiąty sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna VIII/IX-X w., gród wczesnośredniowieczny X-XII, opactwo benedyktynów XI-XIX w.

Badania skoncentrowano nad dalszą rekonstrukcją układu przestrzennego zasiedlenia wzgórza klasztornego oraz nad rozpoznaniem najbliższego zaplecza osadniczego grodu mogileńskiego i zespołu klasztornego.

Wykopy założono od południowej strony zabudowań klasztornych na najdalej na południe wysuniętym cyplu półwyspu. Do szczególnie istotnych odkryć, z uwagi na skąpość uzyskanych w tym zakresie źródeł, należy odsłonięcie fragmentów dwóch półziemianek. Na odc. 105/113 odkryto półziemiankę zagłębioną w calcu do 90 cm, o nieregularnym zarysie i wymiarach 2,30 m x 2,80 m. Zachowały się ślady po słupach podtrzymujących konstrukcję dachową. Przy południowej ścianie ziemianki odsłonięto palenisko złożone z kamieni polnych i polepy. Odkryte w obrębie domostwa znaczne ilości ułamków naczyń można chronologicznie odnieść do fazy C wczesnego średniowiecza.

Drugi obiekt mieszkalny odkryto na odc. 121/120. Jest to również fragment półziemianki zagłębionej do 40 cm w calcu. W przekroju tworzy nieckę o nieregularnym płaskim dnie. W części wschodniej domostwa umieszczona była piwniczka zagłębiona do 80 cm w calcu. Był to obiekt